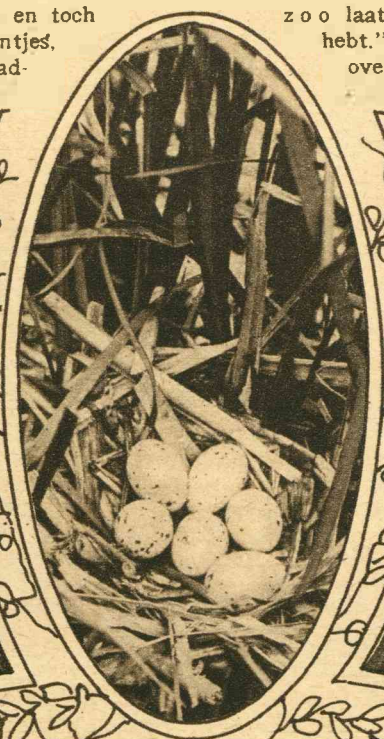
kiekje en een aanteekeningetje voor de krant. Een opkomend onweer trok in den heeten dag over onze hoofden henen, maar niet zòò gauw of wij hadden de schilderachtige buienlucht geknipt, zooals u ziet.

Onze totaal-indruk is: een schat van 'n strand. In een woord, of eigenlijk in vijf woorden. En alles tiptop in orde. Niet stil; honderden menschen, vroolijke menschen en kinderen, en toch geen herrie. Wel drukte, maar van de pleizierige soort. Ook hier muzikantjes, omringd door dansende meisjes; ook hier 'n huiselijk leventje in de badstoelen; ook hier een wereldje van loopgraven vol met jubelende wrochtende sappeurtjes en mineurtjes erin; ook hier gewapper van vroolijke vlaggetjes en vertier

Krielhen-patrijs met kuikens.

Nest van de Koet.

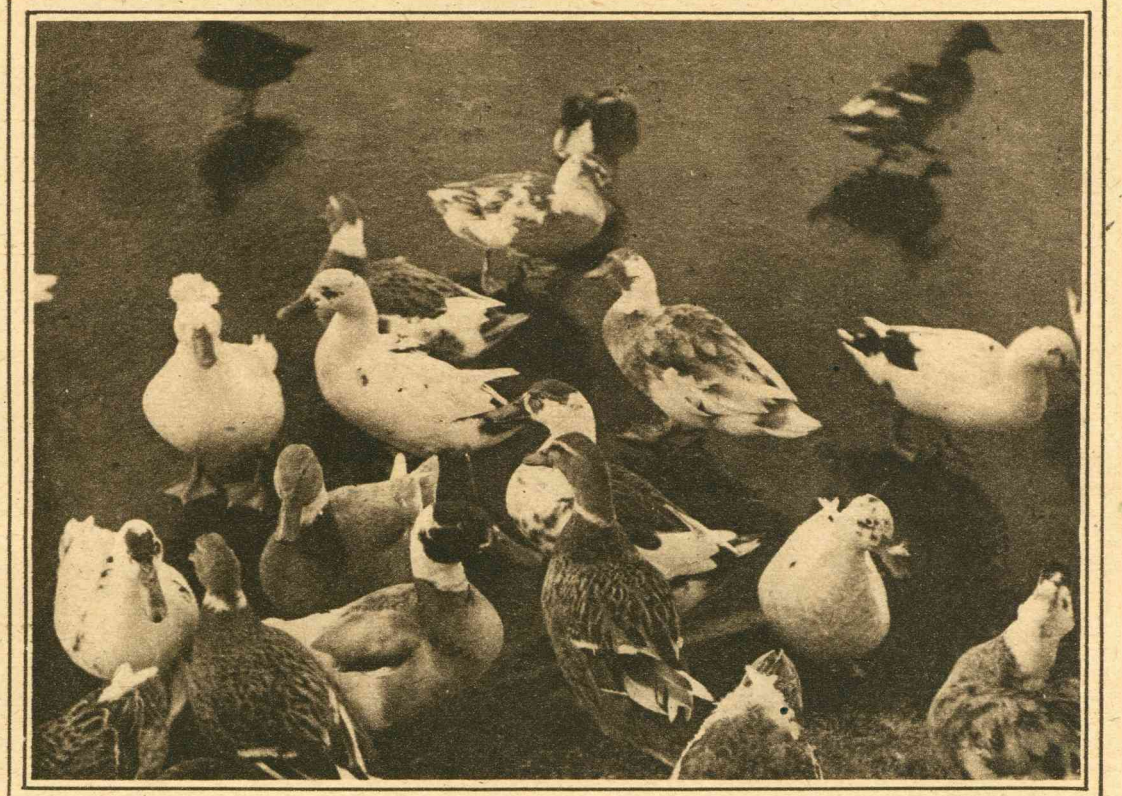

Jonge Torenvalken.

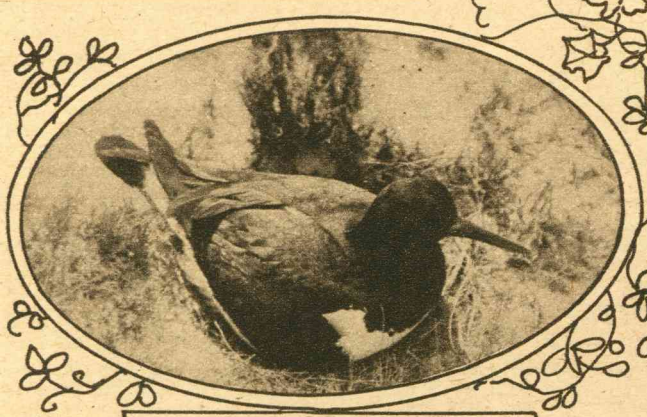
van kinderen, moeders en vaders die bonte vliegers oplaten; ook hier robbedoezende troepjes, die van de duinen rollen als lawines; ook hier het leutige luchtige bedrijf van het baden en plassen, en alle kleine gezellige dingen van het strandleven! Maar het is gehouden binnen de perken van het natuurlijke, het eenvoudige, het rustige, het echte buitenleven. Geen theater of café-chantant, geen wereldsche luidruchtigheden, . . . het is hier kalm en toch vroolijk, rustig en toch gezellig. Het is een allerpleizierigst badplaatsje, dat Wijk-aan-Zee. Daar gaat niks, niemendal vanaf. De wandelingen in dorpsstraat en langs duinwegen, in bosch en langs strand, ze hebben, behalve een bijna weergalooze schilderachtigheid, ook een eigenaardige intimiteit, die men op menige andere badplaats tevergeefs zoeken zal.

Met een gevoel van spijtigheid namen wij dan ook in den namiddag afscheid van deze liefelijke plek, waar wij zoo'n prettigen vacantiedag hadden zoekgebracht, wij ge-tweeën. En gij, lezeressen, lezers, ge kunt het er ook gerust eens probeeren. Ge wordt er even goed ontvangen als wij.

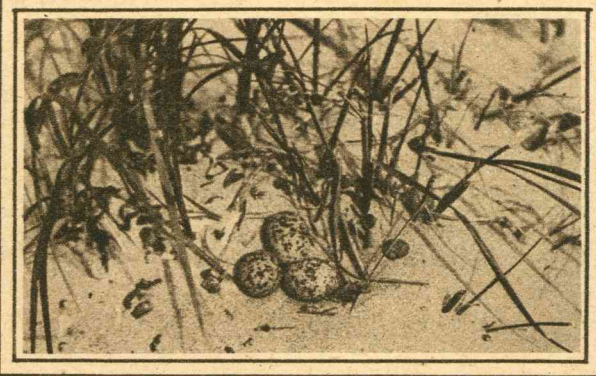
Kyf-Kyf.

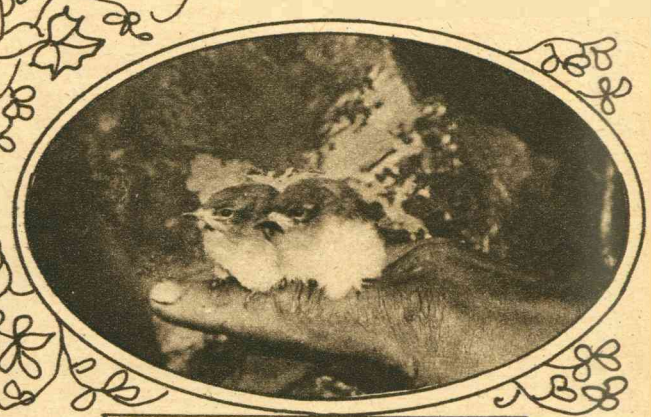
Zenden op 't ijs.

Broedende Scholekster.

Nest van het Strandpluviertje.

Jonge Titissen.

BRIDGE

UIT HET ENGELSCH DOOR DICKY WAFELBAKKER

De groote marmeren pendule liet twaalf slagen hooren. De man in den armstoel bij den haard keek op. „Twaalf uur," mompelde hij .... „Twaalf uur en Gwennie n o g niet thuis."

Hij stond op, terwijl hij den hond, die aan zijn voeten had liggen slapen, opzij schoof. „Natuurlijk weer het oude liedje .... bridge! Maar ik heb haar nu in elk geval duidelijk genoeg te kennen gegeven, dat, als ze wéér speelschulden maakt, ze het geld daarvoor elders moet zien te krijgen. Ik ben niet van plan eeuwig daarvoor bij te springen."

Hij klopte de asch uit zijn pijp en er was een strenge, koude trek om zijn mond. Op hetzelfde oogenblik zag hij zijn gezicht in den spiegel weerkaatst en hij lachte hardop . . . zoo laat zou worden. En wat is het koud. Heerlijk, dat je den haard nog aan hebt." — Ze viel in den grooten leunstoel neer en warmde de kleine, met ringen overladen handen. Met een nonchalante beweging wierp ze haar avondmantel op tafel. De gloed van het vuur scheen rossig op haar mooien, ronden nek. Maar haar man scheen blind te zijn daarvoor.

„Zeker weer bridge gespeeld?',

vroeg hij op killen toon. — „Ja."

„Hoe lang ben je van plan op deze manier door te gaan?"

„Dat weet ik nog niet," antwoordde ze, terwijl er een stugge uitdrukking op haar kinderlijk gezicht verscheen. „Ik dacht, dat we overeen waren gekomen ons niet in elkanders zaken te mengen."

„Dat wil zeggen: in het redelijke. Maar d i t gaat alle perken te buiten."

„Vind je het heusch?" klonk het bijna-treiterend antwoord.

Haar antwoord irriteerde hem. Hij kwam dichter bij haar stoel. „Als je maar weet, dat ik er nu meer dan genoeg van heb," zei hij. „Begrijp je me? Ik v e r d r a a g het niet langer . . . ."

Ze begon te lachen, terwijl ze het vuur wat oppookte. „En w a t wil je er dan aan doen?" vroeg ze, terwijl ze hem met groote, onschuldige oogen aankeek.

„Om te beginnen, zal ik je schulden niet langer betalen."

„Dàt heb je me al eens verteld," klonk het antwoord. Ze rilde even, terwijl ze als het ware mechanisch herhaalde: „Dàt heb je me al eens verteld!"

een bitteren, cynischen lach. T w e e jaar was hij nu getrouwd . . . twee jaren. Wat een zaligheid had hem ééns dat samenleven met zijn vrouw toegeschenen .... één onafgebroken geluksdroom .... en w a t was er van zijn illusies overgebleven? Overdag was hij op het Gerechtshof, terwijl hij 's avonds altijd alleen op zijn studeerkamer zat, temidden van zijn boeken, en de vrouw, van wie hij verwacht had, dat ze alles in het leven met hem zou deelen — zoo goed als niets voor hem was.

Als ze niet aan het bridge-spelen was, was ze naar een diner, naar een schouwburg of een souper .... Hij lachte weer op dezelfde bittere manier en wilde de lichten uitdraaien ....

Plotseling hoorde hij een auto voor het huis stilhouden. Hij liep de trap af en opende de deur. Een jonge vrouw, bijna een kind nog, steeg uit. Ze had koperkleurig, krullend haar, dat

„Maar het was mij e r n s t."

„D a t weet ik o o k. Heb je ooit iets gezegd wat je niet meende .... behalve toen je me zei, dat je me liefhad . . ."

„Ik h a d je lief," antwoordde hij.

„H a!" Ze lachte minachtend. Ze stond op en nam haar avondmantel van de tafel. „Vind je het al niet een beetje laat om nù nog te gaan redetwisten? Ik heb heusch vreeslijken slaap. Ik geloof, dat je me duidelijk genoeg getoond hebt, dat het je absoluut niet interesseerde, wat i k deed."

Terwijl ze de deur opende om naar haar kamer te gaan, viel er iets met een harden klank op den grond. Hij bukte om het voor haar op te rapen.

„Geef het mij terug," zei ze en haar stem klonk angstig. „Gauw, geef het mij terug."

Hij bekeek het voorwerp in zijn hand — 'n zwaren gouden armband, geheel bezet met diamanten. Gwennie had nooit